

Prostor

pro vaše zdařilé literární práce

*(vychází nepravidelně, jako příloha školního časopisu
ZUŠ Františkovy Lázně)*

Příběh napsala Šárka RUBÁŠOVÁ (13 let)

ŠESTÝ SMYSL

Můj příběh vám chci vyprávět celý, pěkně od začátku. Kdybych začala tam, kde to všechno skoro končí, asi byste sice pochopili, oč jde, ale nikdy byste se nedozvěděli, jak to začalo. Nepřipadá vám to podstatné? Vzhledem k tomu, že ještě nemáte ani nejmenší tušení o co půjde, nemáte právo soudit podstatu mého vyprávění, které začíná u mého sedmnáctého roku.

Bylo mi sedmnáct, jak jsem se již zmínila. Chodila jsem na střední školu, poslouchala zamilované písničky a snila o šťastném životě, ostatně jako každá holka v tom věku. Ten den bylo krásné počasí. Nebe bez mráčku, foukal slabý, osvěžující vánek. U nás na zahradě před domem se konala oslava mých sedmnáctin. Kamarádky ze třídy lízaly své zmrzliny a bavily se. Já tiše přemýšlela opodál, jak jsou bezstarostné a tak dětsky šťastné. Jakoby neviděly problémy, které sužovaly jistě nejen mne, ale i další dívky v mém věku.

Představovala jsem si, jak mi bude za rok osmnáct, a já budu volná. Těšila jsem se, jak si budu moci dělat, co chci, říkat co chci, být kde chci a kdy chci. Nemuset nic vysvětlovat, poslouchat a dělat, že rozumím. Jak budu svá, jen já sama svým vlastním pánem. Ta představa mi dovolovala všechno. A právě tam jsem si slíbila život bez muže – pochopte – on by byl jen další překážka. Další dozorce, který by mě omezoval a hlídal.

„Regino, zlato! Zlato, pojď sfouknout svíčky, Regino!“ zamávala mi máma před očima, když pochopila, že nejsem duševně přítomna.

„Co? Co je?“ zatřásla jsem hlavou ze strany na stranu, abych se probrala ze zasněného polospánku.

Na vše, co se pak stalo, si pamatuji už jen velmi matně. Víím, že jsem sfoukla svíčky, rozbilila dárky od přítelkyně, ačkoli opravdu nevím, co jsem dostala a pak jsem se s nimi rozloučila. Šly domů.

Já si asi ještě chvíli povídala s mamkou. Pak jsem šla spát. Moje postel byla manželská, dvoulůžková s měkkou matrací. Otec říkával, že až si najdu přítele, dostanu do věna byt a ta postel půjde s námi. Bylo mi ale čerstvě sedmnáct a postel jsem chtěla mít, dle mého podvečerního rozhodnutí, navždy jen pro sebe. Po krát-

kém nočním filozofování jsem konečně usnula a tou nocí začíná můj příběh...

Měla jsem sen

Měla jsem sen...ne, tak bych tomu neměla říkat, ale jak jinak? Tedy ať už bych to pojmenovala jakkoli, bylo to krásné.

Octla jsem se v rodinném domku. Byla jsem v jídelně, soudě podle čistě prostřeného stolu. Procházela jsem se kolem něho a urovnávala ubrus na špatně sežehlených místech. Líbilo se mi tam, už jen kvůli té nepopsatelně úžasné atmosféře, jež tam vládla. V rohu místnosti jsem spatřila pootevřené prosklené dveře. Vydala jsem se za ně. Nacházela se za nimi krásně uklizená kuchyň. Na zemi ležely okvětní lístky růže, které tvořily jakousi cestu do dalších dveří. Vešla jsem do nich a octla jsem se v obývacím pokoji. Bylo tam ticho, ve váze čerstvě nařezané růže. Jakmile jsem tam vkročila, spustila se romantická španělská muzika. Trochu mě to polekalo, ale neodradilo. Nechala jsem se dál vést okvětními lístky. Sešla jsem schody do přízemí a vstoupila jsem do ložnice, kde cestička končila u muže, sedícího na posteli s nebesy. Musím říct, že to mě vyděsilo. Ne že by nebyl pohledný, spíš tomu bylo naopak, ale mohlo mu být kolem dvaceti a mě bylo sedmnáct. Zastavila jsem se asi půl metru od něj a byla připravená na útěk.

„Doufám, že jsem tě moc nepolekal.“ usmál se na mě vlídně. Snažila jsem se mu úsměv oplatit, ale myslím, že byl křečovitý a tak průhledně neupřímný, že by to poznal i hlupák.

„Pravda, trochu ano, ale už je to pryč.“ ujistila jsem ho. Zdálo se, že mu na mně záleží.

„To je dobře, protože tvá nesmírně okouzující krása nesmí být ohrožena stresem, který bys mohla cítit v mé přítomnosti, Regino.“ pohlédl mi do očí. Zamrazilo mě.

„Necítím se špatně, ale je mi sedmnáct, co tu dělám?“ nechápala jsem.

„Nic se neboj. Jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“ natáhnul ruku a chytil tu mou.

„Díky, jsi milý. Máš moc krásný dům.“ rozhlédla jsem se nervózně po ložnici. Má ruka v jeho dlaních mi dělala starosti.

„Teď je to i tvůj dům. Staň se jeho paní.“ požádal mě a ruku mi políbil. Jestli jsem před tím cítila nejistotu, nebo dokonce strach, všechno to přešlo.

„Ještě nejsem plnoletá, i kdybych chtěla, nemůžu si tě vzít.“ vysvětlila jsem mu.

„Vím. Chápu to a počkám. Kdo tu mluví o sňatku?“ pousmál se. Pochopila jsem, že mu jde jen o společné bydlení, společné zážitky, pocity a chvíle. Zapomněla jsem na své rozhodnutí na oslavě, protože on byl jiný. Zdálo se, že nemá v úmyslu být mým stínem, neustále mě hlídat a omezovat. Nikam nespěchal a nechal věci plynout.

„Zdá se mi, jako by to byl jen sen, ze kterého se probudím a budu zase doma, osamělá a smutná.“ ukápala mi slza. I já jsem se zamilovala. Bylo to bláznivé a tak snové.

„Lásko, tohle je sen, ale neboj, neboj se. Uvidíme se, není to naše poslední setkání.“ Slíbil, ale to už jsem se probouzela.

Celý den jsem pak myslela na muže, který mi ani neřekl své jméno. Naše setkání bylo to nejlepší a zároveň nejhorší, co mě v životě mohlo potkat. Chápu, vy nevíte, co přijde dál, nemůžete tedy posoudit, jestli to bylo spíš horší, nebo lepší. To však neposoudím ani já, protože mi to přineslo větší problémy, než bych čekala v nejhorším snu.

Před spaním jsem nepřemýšlela, tak jako vždy. Když jsem se minulou noc probouzela, sliboval přeci, že naše první shledání nebylo zároveň posledním.

„Uvidíme se snad i tuto noc?“ položila jsem si před přikrytím otázku, na kterou mě nenapadala rozumná odpověď. Zavrtala jsem se hluboko pod peřinu a zhasla světlo.

Octla jsem se v posteli s nebesy, v jeho ložnici, v jeho domě. Náhle jsem měla tolik otázek, ale on tam se mnou nebyl. Nebyl tam a já tak dychtivě toužila po odpovědích. Než jsem se však stačila zvednout a jít ho hledat po domě, který už jsem po včerejšku trochu znala, přišel ke mně on. V rukách držel bílý tác a na něm bylo snad všechno jídlo, které bych si jen mohla přát ke snídani.

„Nevěděl jsem, co máš ráda, tak jsem koupil vše, na co máš chuť.“ položil podnos na noční stolek a nechal mě, ať si vyberu. V tu chvíli jsem všechny své otázky zapomněla. Byl tu se mnou, přinesl mi jídlo a povídal si. Měla jsem pocit, že přes všechnu tu nejistotu se cítím

lépe, než kdekoli jinde. „Chci, abys šla se mnou.“ pohládl mě po tváři a vzal mě za ruku, když jsme dojedli všechno přinesené jídlo.

„Kam?“ smála jsem se. Připadalo mi to bláznivě romantické.

„Uvidíš, nech se překvapit.“ Vedl mě z místnosti do místnosti.

„Mohla bych se nejdřív napít?“ usmála jsem se na něj mile.

„Samozřejmě.“ odbočil ochotně do kuchyně, přinesl z jídelny židli, usadil mě na ni a nalil mi do sklenice víno.

„Vodu, vodu prosím. Je mi sedmnáct, tohle nemůžu,“ odmítla jsem slušně. Jako by pořád zapomínal, že si vybral ještě nezletilou holku! Nevadilo mi to. Byl pořád tak ochotný a vše, oč jsem ho požádala, udělal s takovou samozřejmostí, že ať už spletl cokoli, nemohla jsem na něj být nazlobená. Milovala jsem ho.

„Samozřejmě, promiň mi. Jsem to ale hlupák, takhle tě pokoušet.“ ospravedlňoval se. Sklenici mi už ale nepodal, protože jsem se vzbudila. Ani mi nestihl nic říct, rozloučit se...zvonil mi telefon.

Na drátě byla jedna z mých kamarádek. Už nevím, co chtěla. Nejspíš jí šlo o něco do školy, ale já byla tak naštvaná, že jsem jí jen odsekávala a nakonec se urazila, zavěsila a druhý den si úkol opsala od jednoho kluka. Od té doby spolu začali chodit. To mě dopálilo. Vzbudila mě kvůli úkolu, který si pak stejně opsala od toho machra a já kvůli ní přišla o noc s ním...s kým? Pořád jsem nevěděla, jak se jmenuje a to jsem do něj byla blázen.

Třetí noci jsem si byla téměř jistá, že se shledáme znovu. Pevně jsem v to doufala a usnula jsem ještě dříve, než noc předtím. To kdyby nás zase vyrušil vyzvánějící telefon, abychom spolu mohli být déle.

„Tady, lásko. Napij se. Je to čistá voda.“ podal mi sklenici.

„Díky. Promiň, že jsem včera odešla jen tak neplánovaně. To jedna hloupá spolužačka. Ona...“

„Nemusíš nic vysvětlovat. Ať už se stalo cokoli, je to minulost. Nic víc. Co bylo, bylo. Možná to tak mělo být, protože to tak osud chtěl. Ale teď jsme spolu. Za okamžik ty krásné chvíle zase skončí a já

nechci strávit naši noc vysvětlováním něčeho, co stejně nezměníš.“ skočil mi do řeči. Rozesmála jsem se.

„Co je? Proč se směješ, Regíno moje?“ pohlédl na mě, ale jako by koukal skrz. Jako by viděl do mě. Do mého srdce, do mé duše. Nevím, co mě tak rozesmálo. Jistě znáte takový ten šimravý pocit v žaludku, jako byste měli co chvíli zvracet, ale zároveň, jako by vás trápil hlad, bolest v krku, jako byste spolkli velký kus jídla a neměli na zapití, rozbušené, stísněné srdce, jako byste utíkali nejméně tři dny a tři noci a neměli se kde osvěžit. Cítíte se jedním slovem hrozně, ale přitom tyto příznaky mají jeden jediný důvod – lásku.

„Miluji tě.“ vyhrkla jsem ze sebe, aniž bych dlouho přemýšlela nad tím, jak to říct, kdy to říct, jak se u toho tvářit a jestli raději nemlčet, jak nám to radila učitelka češtiny. Říkávala, že když neuvážíme všechna slova, která máme v úmyslu vypustit z úst, budeme říkat hlouposti a všichni nás budou mít za idioty. Přitom to bylo právě naopak. Teď, když jsem nekontrolovala své pocity a řekla jsem to nejhezčí a nejlepší, co jsem kdy jen mohla.

Denně – měla bych snad říct nočně – jsme spolu vysedávali, vystávali nebo vylehávali v jeho velkém domě. Tři týdny po mých osmnáctých narozeninách jsme se vzali. Chtěli jsme se vzít hned, ale zároveň jsme oba trvali na velkolepých přípravách. Ačkoli jsme v mém snu byli jen dva, Diego, jak se jmenoval, nechal přivést obří dort, dům vyzdobil bílými stužkami a koupil stříbrné snubní prstýnky. Druhého dne...tedy, druhé noci jsem se vdávala.

„Jsi ta nejkrásnější nevěsta. Jsi jako květina, tak křehká. Jsi jako pták, tak nespoutaná. Jsi jako ranní rosa, tak čistá. Jsi jako lvice, tak hrdá a přesto, nejsi bohyně, jen bezchybná žena.“ vyznal se ze svých citů, když jsem přicházela z jeho pracovny upravená ve svatebních šatech. Přeměřil si mě od hlavy až k patě.

„Vypadáš úžasně a přeci ti něco chybí.“ usmál se provokativně. Věděla jsem, že mě nebude kritizovat, spíš mě chtěl pobavit a odehnat tak ode mě tu trému, kterou jsem doposud pocítovala, jak se tak koukal na můj obličej, postavu a nohy. Střídavě a nepředvídatelně.

„Opravdu? A co, prosím tě?“ pohlédla jsem na něj, jako bych byla moc překvapená, až vyděšená. Ve skutečnosti jsme to všechno jen hráli, vši silou udržovali smích a čekali, kdo z nás dřív vybuchne.

Prstýnek, přeci!“ Začal se mírně, tiše smát. Koukla jsem se na svůj prsteníček. Byl prázdný, opuštěný. Ač byl takový od mého narození, tu noc se mi poprvé zdálo – ne zdálo, jako zdálo, protože vše se mi to opravdu zdálo, tedy, připadalo mi – že mu něco chybí. Můj prst byl tak holý, jako laboratorní myš při narození, alespoň se mi to tak pozdávalo a Diegovi s jeho vlíd- ným výrazem nejspíš taky.

„Pravda, nasadím si ho, jen co přijde oddávající.“ slíbila jsem. Pokýval mlčky hlavou a v očích měl radost, jakou jsem cítila i já, ale nevím, jestli jsem ji měla v očích, protože jsem je, jak jistě všichni víte, v tu chvíli neviděla. Kdybych se bývala byla podívala do zrcátka, můj pohled by byl zaujatý a zkoumavý, takže bych stejně nepoznala, jak jsem se v tu chvíli tvářila a vlastně až teď, s odstupem let vlastně zjišťuji, co jsem již dávno věděla, ale nikdy jsem se tím nezaobírala. Proč taky? Byla jsem zamilovaná do svého snu, a přestože jsem velmi často přemýšlela, na svůj obličej jsem nikdy nepomyslela. Tedy, abych byla přesnější, nikdy jsem ho neviděla. Víím, že vy také ne a právě to vás nyní přivádí k údivu a něco vám vnucuje myšlenku skončit s četbou. Vše ale vysvětlím, očekáváte-li právě toto. V zrcadle svůj obličej a krk vidím sice dobře, ale jak mě vidí ostatní? Kolikrát jsem si chtěla pohlédnout do očí, olíznout špičku nosu, ale nemohla jsem. Zdánlivě s tím můj sen nesouvisel, ovšem podívejte se blíže, nebojte se trochu zamyslet nad něčím, co stejně nevymyslíte. Možná to je ztráta času, ale pokud pláčete a nemůžete si pohlédnout do očí, musí to udělat někdo jiný. Když lížete zmrzlinu nebo jíte roztékající se čokoládu a ušpiníte si špičku nosu, těžko se očistíte sami, tedy zvlášť, když na sebe nemůžete pohlédnout a ani nevíte, že jste špinaví. Musí to udělat někdo jiný, někdo, kdo je vám bližší než vy sami. Diego takový byl. Byl mi moc blízký, a když jsem byla s ním, nebyli jsme dva, byli jsme jeden. Když jsem se probudila ze svého snu, ze začátku jsem cítila prázdnotu, po čase jsem pochopila, že mám vlastně štěstí. Ne každá dívka si nosí svou lásku v duši, v srdci, v mozku (i když mozek není zrovna romantický pojem)... v celém těle.

„Nepřijde. Byl jsem za ním, když jsi byla pryč. Navlečeme si teď prstýnky a jsme svoji.“ Mrknul na mě. Udělali jsme tak a pak jsem se probudila ze svého největšího životního zlomu, o němž jsem, stejně jako o všech svých snech, vůbec s nikým nemluvila a bylo to jen mezi mnou a Diegem.

Byla jsem tedy jeho. Ne, opravdu nechci napsat jeho žena, jeho paní domu, jeho spolubydlící, byla jsem jednoduše jeho. Na tom by nebylo nic zvláštního, možná jste taky zažili okamžik, kdy vám připadá, že někomu patříte a nedá se říct, že by vám to vadilo, jestli to není přímo naopak.

Jenže on byl v mých snech, v mých představách. Možná se to nedá tak úplně představit, možná se to nedá tak úplně popsat, protože se to nedá tak úplně prožít. Ne ve vašich představách, protože jste to neprožili, ale kdybych to dobře popisovala, uměli byste si představit, jak to prožíváte.

Nezáleží na filmu, který si v hlavě promítáte, jak čtete řádek po řádku, protože ať je jakýkoli, nikdy nebude stejný, jako mé vzpomínky a nikdy nebude stejný jako film jiného čtenáře, protože lidé nejsou stejní. Ne, to není výtka, to je dobře, lidé nejsou stejní, protože kdyby byli, nejen že by svět býval byl nudný, ale především naše vzájemná spolupráce, kterou si ani neuvědomujeme, by skončila. Truhlář dělá nábytek, uřízne si ruku, doktor mu ji přišije, malíř pokojů mu vymaluje zakrvácené zdi, dostane zapláceno, dá to manželce, půjde do obchodu, zaplatí prodavačce. Kdybychom bývali byli všichni stejní, chtěli bychom pracovat ve stejném zaměstnání, protože bychom byli všichni stejní. Proto je dobře, že si můj příběh vykládáte každý po svém, přesně tak, jak to cítíte.

Pár měsíců po mých devatenáctých narozeninách přišel další životní zvrat. Dokud jsme byli dva- nemyslete si, dobře si pamatuji, jak jsem říkala, že jsme já a Diego jeden, ale pořád jsme byly dvě osoby, dva lidé – byla jsem v klidu. Zamilovaná, nespoutaná, šťastná a o našem neexistujícím snovém vztahu jsem nikomu neřekla. Jenže teď už jsme nebyli jen dva...

„Musím ti něco říct. Je to důležité.“ tvářila jsem se vážně.

„O co jde, drahá?“ Zeptal se mě tenkrát pětadvacetiletý Diego naprosto samozřejmě. Nikdy jsme se nehádali, ale přeci jen byl náš vztah už skutečným vztahem. Byli jsme svoji a nyní...

„Čekám dítě.“ pousmála jsem se a čekala jsem, jak bude Diego na zprávu reagovat.

„Vztah se mnou ti snad nestačí? Našla sis někoho zvenku, že je to tak?“ zeptal se Diego po dobré půlminutě mlčení. Nezněl rozhořčeně, pohrdavě, povýšeně, nebo naštvaně. Naopak se zdálo, že je smutný, zaražený a ztrápený. Jako by mi nedůvěřoval, ale čekal, že mu to snad vysvětlím. Nezlobil se. Nepráskal

dveřmi, neházel nádobím, nekopal do nábytku. Jen tak tiše stál a vyčkával mé odpovědi.

„Ne, ne Diego, tak to není.“ hlesla jsem. Na víc jsem se nezmohla.

„A jak tedy?“ konečně odlepil oči od země, kde byly do té doby zabořené. Na jeho stále skloněné hlavě se zvedlo černé obočí a jeho tmavě hnědé oči se na mě podívaly, jako by na mě tiše křičely: „Nenechávej mě v nadějích. Dej mi důvod tě nenávidět nebo příležitost znovu tě milovat. Jen něco řekni, protože tohle je pro nás oba nedůstojné.“

„Nejsi tedy těhotná?“ zasvítilo mu v očích.

„Ale ano, jsem. Ale to dítě je tvoje.“ přiznala jsem mu.

Když mi bylo dvacet let, ve svém snu jsem porodila chlapečka Alejandra. Přišly těžké chvíle. Ovšem nikoli pro mě a Diega, nýbrž jen pro mě. Můj Alejandro musel přes den zůstat u Diega. Ne že bych svému milému nedůvěřovala, o to nešlo. Mé mateřské pudy se však projevovaly. Po děťátku se mi velice stýskalo. Ale chlapeček se měl opravdu čile k světu a všechno bylo krásné. O mé lásce, dítěti a všem, co jsem si budovala od sedmnácti let nikdo, opravdu vůbec nikdo nevěděl vůbec, opravdu vůbec nic.

„Regíno, zlato, je ti sedmadvacet. Nemyslíš, že je načase po někom se poohlédnout? Ráda bych se dožila vnoučat alespoň já, když to tvůj tatínek nestihl.“ Vzala si mě na chvíli stranou máma na oslavě svých jednašedesátých narozenin. Netušila, že jsem předchozí noc Diegovi oznámila příchod našeho dalšího potomka. Samozřejmě vše bylo jen ve snu. Doopravdy mi břicho nerostlo, ani nic jiného nenasvědčovalo těhotenství. Naopak ve svých snech jsem se den ode dne koulela víc a víc.

„No, to víš mami, je to složité.“ snažila jsem se z rozhovoru vyvléci neurčitými řečmi.

„Neutíkej od tématu má drahá. Na mou oslavu dnes přijde jeden krásný mládenec. Padnete si spolu hned do oka, uvidíš. Připravila jsem mu pokoj pro hosty, ty budeš spát u sebe, jako vždy a ráno se tu potkáte ještě u snídaně. A nebud' na něj odměřená, slib mi to! Chci se dožít vnoučat!“ opakovala mi matka dokola.

Nemohla jsem nic namítnout. Byla jako porouchaný gramofon. Mlela pořád to stejné dokola a já nevěděla, kde se ten starý krám vypíná.

„Moje matka chce vnoučata. Vyhlídla pro mě nějakého mladíka v mém věku. Dnes u nás spí. Porad', co mám dělat? Máma je stará, bojím se, že by se mých dětí opravdu nemusela dožít a o našem Alejandrovi a druhém dítěti, které čekám, neví. Kdybych jí to řekla, pošle mě do blázince a tam já přeci nepatřím. To víš sám.“ naléhala jsem při žehlení. Diego zpozorněl. Otočil se na mě od vaření, oči měl usazené, jak krájel cibuli a řekl mi: „Vezmi si ho.“

„Diego!?! Proboha, s jakým to říkáš klidem! Já ho nemiluji, nechci ho! Mám ráda tebe, ty jsi můj muž. Jsi můj muž před zákonem. Já nejsem Regina Dočkalová, ale Regina Fernández. Jsem tvá žena.“ stála jsem si za svým.

„To jsi, ale tvá matka má pravdu. Měla bys vést plnohodnotný život.“ pohládl mě, až zápach cibule zavanul i do mých očí. Rozplakala jsem se však smutkem, nikoli z jeho páchnoucích rukou.

„Vedu plnohodnotný život!“ pohlédla jsem na něj zoufale.

„Vím, že mě miluješ, vím to. Vyhov své matce, prosím.“ požádal mě.

Začala jsem tedy chodit s tím mladíkem, jmenoval se Adrian. Žili jsme vedle sebe osm let. Vedle sebe, podotýkám, je to rozdíl – vedle sebe, ne spolu. Mému Alejandrovi už bylo čtrnáct, Eleně, mému druhému snovému dítěti bylo osm let. Každou noc jsem s nimi byla. V noci jsem byla nejspokojenější.

S Adrianem to šlo. Byli jsme něco jako blízcí přátelé. Nebyli jsme pár...naštěstí. Takhle to trvalo celých osm let a pár měsíců, než se Adrian rozhodl a...

...požádal mě o ruku.

„Adriane, víš, je mi s tebou moc a moc hezky, ale tohle...tohle je vážné. Musím si to dobře rozmyslet. Dej mi prosím týden času.“ požádala jsem ho. Svolil. Jela jsem z našeho společného bytu k matce. Měla jsem tam pořád svůj pokoj, své zázemí. Ve skutečnosti jsem nechtěla čas na rozmyšlenou. Chtěla jsem o tom informovat Diega a pomoci mu se s tím srovnat. Nevyvedlo ho to z míry, jak jsem předpokládala.

„Chce si mě vzít.“ konstatovala jsem ve chvílce ticha.

„Už bylo načase. Říkal jsem si, že je nějaký divný, když nestojí o tak krásnou ženu.“ řekl Diego.

„Nechci říct ano. Vzala jsem si týdenní lhůtu.“

„Na odvolání?“ pousmál se.

„Chtěla jsem si s tebou promluvit. Vážně promluvit!“ zdůraznila jsem.

„Mluv.“ přikývl Diego. Chtěl být přede mnou hrdina. Možná mu nepřipadalo správné plakat se mnou nad rozlitym mlékem, ale zatímco já jsem hledala cestičku, on pochopil, že není úniku a začal vytírat. Choval se chladně a hrdě, přitom jsem dobře viděla, že je smutný, že ho to ranilo. Nebylo divu. Byli jsme spolu tak dlouho a vychovávali naše dvě děti.

„Diego, měli bychom se víc sblížit, semknout! Mám pocit, že to děláme přesně naopak.“ povzdychla jsem si.

„Řeknu ti něco, co jsem ti měl říct už dávno, ale nepřerušuj mě.“ začal. V tuto chvíli mi dal poslední šanci promluvit.

„Poslouchám, drahý.“ přikývla jsem, sedla jsem si k němu blíž a zvědavě k němu naklonila hlavu.

„Já existuji.“ vydechl. Otevřela jsem pusku a už, už jsem chtěla něco říct. Přiblížil svůj pravý ukazovák k mým rtům a pokračoval.

„Bydlím ve Španělsku, mám takový dům a tento sen se mi zdá úplně stejně, jako tobě. Přes den tě nevidím, nemám tě u sebe, nemám u sebe naše děti.“ tentokrát jsem to nevydržela a i přes vztyčený ukazovák jsem promluvila.

„Když nemáš naše děti ty, kdo tedy? Protože já taky ne!“

„Naše děti jsou naše budoucnost. Až se setkáme doopravdy, budeme je mít, přesně takové, jak je je oba chceme,“ vysvětlil mi.

„Přijed'! Přijed' prosím. Zachraň mě od muže, kterého nemiluji.“ žadonila jsem jako malá.

„Přijedu. Neměj strach. Zítra jsem v Chebu na nádraží.“ slíbil.

Brzy ráno jsem běžela na nádraží. Měla jsem velký hlad, ale vydržela jsem a seděla jsem na lavičce do půlnoci. Těšila jsem se pak na svůj sen, aby mi Diego vysvětlil, proč nepřišel. „Omlouvám se, mé auto se

porouchalo ještě před výjezdem z města.“ řekl a slíbil, že přijede zítra. Pokaždé, když jsem se ho pak ptala, proč nepřišel, vždy měl nějaký pádný důvod.

Týden byl u konce, měla jsem se vrátit k Adrianovi se svou odpovědí. Zbývala poslední noc v matčině domě.

„Diego, neber si to zle, ale víš, co si myslím?“ pohládila jsem ho po tváři.

„Ne, to opravdu nevím.“ usmál se něžně.

„Mám pocit, že neexistuješ, že jsi opravdu jen sen. Je to tak?“ přiznala jsem své podezření. „A kdyby?“ pokrčil Diego rameny.

„Odpověz!“ naléhala jsem.

„Ano. Nadevše tě miluji, ale jsem jen sen.“ řekl. Aniž by se zatvářil ztrápeně, ukápla mu po tváři slza. Sjela mu od vnějšího koutku až k ústům. Na chvíli zpomalila a pod dolním rtem se rozjela větší rychlostí. Otřela jsem mu ji.

„Nevdám se za něj.“ rozhodla jsem.

„Ale láska...“ chtěl něco namítnout Diego. Nedovolila jsem mu to. Proč taky. Rozhodla jsem se věnovat svůj život snu.

„Jak ses rozhodla, Regíno? Vezmeš si mě?“ čekal dychtivě na odpověď Adrian.

„Promiň mi, nemůžu.“ odvrátila jsem hlavu. Jen kývnul a začal si balit věci. Nebránila jsem mu. Bylo mi to líto, ale chtěla jsem to tak.

Té noci se mi sen o Diegovi nezdál. Pochopila jsem, že se pro mě Diego obětoval, že odešel z mého života, abych žila jako člověk. Ať už byl můj Diego kdokoli a kdekoli, byl pryč i s mými dětmi.

Vyhlédla jsem z okna. Adrian odcházel k autu s kufrem v ruce. Vyběhla jsem ven, v noční košili, s rozčuchanými vlasy, tak jak jsem byla a zavolala jsem za ním: „Adriane!“ otočil se

„Adriane ano! Ano, vezmu si tě za muže.“ pousmála jsem se na něj. Pustil kufr na zem a rozeběhl se za mnou.

Dnes je mi sedmatřicet, máme s Adrianem krásnou dceru Danu a jediné, co mi zbylo po Diegovi, byla vzpomínka...

PEKLO A HUŘ

Napsala Šárka Rubášová

1. ČÁST

Jsem psovod s maturitou a nyní kriminální policista. Pracuji v utajení. Proto nemohu prozradit své jméno. Tohle ale napsat musím, jinak mi už z toho všeho praskne hlava a přijdu o zdravý rozum. Mé krycí jméno je Xena. Mám pět psů. Čivavu jménem Casia, fenku Shetlandského ovčáka (Šeltii) Irene, Labradorského retrívra Samantu (též fenka) a pak je zde můj zamilovaný páreček – vlkošedá samička německého ovčáka Ximena a jediný pejsek naší smečky Rex, německý ovčák typu rex. Vždy si společně alespoň osmkrát do roku vyjdeme do lesa, jednu, dvě noci tam přespíme a pak se zase odebereme domů. Psi už to znají, máme to rádi a časem si zvykla i Casia, čivava. Teď už chodí bez sebemenších problémů také, ale když nás brzdí víc, než je norma, vezmu ji do náruče.

Bylo 6. 8. 2014 a my jsme se připravovali na cestu. V práci jsem měla celý týden volno, abych se mohla v klidu připravit. Tato akce vždy vyžaduje mnoho práce s organizací, aby se nic nepokazilo. Tentokrát jsem ale přeci jen polevila. Pamatuji si, jak se kolem desáté dopoledne ozval záznamník. Zaslechla jsem svého bývalého přítele – Alejandra Sáncheze. Pohledný milý mladík, ale náš vztah přesto nevydržel dlouho. Měl jednu maličkou chybu. Krásnou, těhotnou snoubenku. Teď mi chtěl vše vysvětlit a sliboval večerní příjezd. Zněl dost důvěryhodně, tak balení věcí, které mi trvá většinou tak dva dny se zkrátilo na pouhých šest hodin. Pak jsme vypadli, já a moji psi.

2. ČÁST

Bylo šílené horko. Psi měli jazyky až na zem a já jsem za sebou s trochou nadsázky nechávala vypocené louže. Každý pes si na krku nesl příděl svých granulí na tři dny. Já měla na zádech báglný plný vody. Vlastně v něm nic jiného než skládací, transparentní mistička na vodu a plné pet lahve nebylo. V pravé ruce jsem držela vodítka všech pěti psů a v levé jsem nesla velikánský stan se dvěma pokoji.

Po dlouhé štrece jsme se konečně dostali do lesa. Tam jsem psi pustila, aby se trochu proběhli. Nemám o ně strach. Jsou smečka, jsou tým. Poradí se se vším. Každý se drží poblíž ostatních a ostatní se drží poblíž mě. Takhle se nikdy nemají šanci ztratit.

Koukala jsem do mapy, abychom nezablou-

dili, byl skoro večer a pak se spustil strašný déšť. Znenadání. Nedalo se na to připravit. Doslova blesky z čistého nebe. Psi se báli hřmění. Všechny jsem je připnula na vodítka a držela co nejpevněji. Nastalo něco, čemu říkám „davové šílenství“. Všechny pět psů začalo výt, vrtět se a kňučet. Byli všichni jako smyslů zbavení. Čivavu Casiu jsem si strčila pod bundu a šeltii Irene jsem si přitiskla k nohám. Seděla jsem jako zmoklá slepice pod největším stromem, který byl zrovna poblíž. Psi se k sobě choulili a vzájemně se zahřívali. Deku jsem u sebe naštěstí měla a tak jsem ji přes nás všechny přehodila. Na chvíli to pomohlo, ale po půl hodině by se z ní dala ta voda ždímat.

Stan jsem postavit nemohla, protože měl kovovou špičku a udeřil by do něj blesk.

Přečkali jsme ten déšť do rána. Pak ustal a vysvitlo slunce. Pálilo ještě více, než předchozí den. Bylo 7. 8. 2014. Nyní jsme mohli pokračovat v cestě. Jenže se stalo něco, s čím jsem měla počítat, ale nepočítala... Má mapa byla promočená, písmena rozmočená a cesta rozbahněná. Nevěděla jsem, kde jsme, ani kam máme jít dál. Vzala jsem tedy psy a šla s nimi, kam nás nohy nesly. A že nás nesly daleko.

3. ČÁST

Nachodili jsme kilometry a kilometry, občas jsme se posadili, napili se a šli jsme dál. Naše cesta nebrala konce. Buď jsme šli, nebo pili. Po třech dnech nám začaly docházet zásoby vody. Rozhodla jsem se nevyčerpávat svou i jejich sílu zbytečnou chůzí a rozložila jsem stan, přestože byl den na stinné chladné místo. Všichni psi se okamžitě nahnuli do látkového domku a ulehli. S vyplazenými jazyky se ochlazovali a stejně jako já zjevně přemítali, jaké jsou naše nepěkné zážitky.

Jako profesionál jsem na sobě nechtěla dát znát svůj strach, aby se nebáli i psi, ale nešlo to. Strach byl silnější. Brzy moji psi poznali, že nejsem v pořádku.

Jen jsme tak leželi ve stanu, přemýšleli o životě, o tom co přijde a zda se odsud dostaneme živí. Chtěla jsem být, ale nedokázala jsem to a rozbřečela se. Měl jsem velkou žízeň, ale už jsem nevypila ani kapku, abych zachránila psy.

Měli jsme poslední dvě litrové flašky a to pro pět zvířat nebylo mnoho. Věděla jsem, že zítra už budeme mít s vodou velký problém.

Bylo 8. srpna 2014. Vlastně jsme neměli ani co jíst, protože psi si právě snědli poslední dávku krmiva a já byla hlady už od včerejška. Bylo to prostě strašné.

Bylo 9. srpna 2014. Vypili jsme společně poslední láhev vody. Víc toho už skutečně nebylo. Navíc jsme ještě zachraňovali Casiu. Vypadalo to, že co chvíli ztratí vědomí. A také že jo. Začala jsem ji okamžitě oživovat a nakonec jsem ji dokázala dostat zase zpátky mezi nás.

Všichni psi věděli, že je fakticky zle. Samanta, labradorka začala čichat v okolí. Když se vzdálila, pochopila jsem, že našla stopu. Sbalila jsem stan, jak nejrychleji to šlo, čivavu Casiu jsem vzala do náruče a s ostatními psy jsem se, ač hůdy a žízní slabá jako moucha na jaře vydala na cestu za Samantou.

„Počkat! Samanto, stůj! Kde je Irene?“ Rozhlédla jsem se. Šeltie, která šla ještě před chvílí po mém boku a hlídala čivavu, Casiu byla náhle pryč. Jakoby se vypařila.

Psy jsem na místě odložila povel „čekejte“ a běžela jsem s Casiou v rukách hledat šeltii Irene. Rozhlédla jsem se na místě, kde jsem ji naposledy viděla. Ve vysokém porostu jsem zahlédla pohyb. Naštěstí to byla ona, ale moc kňučela. Šla jsem se tedy podívat, co se jí přihodilo. Chudinka moje malá tam ležela na boku a velmi silně krvácela z tlamy a předních tlapek. Vedle ní ležela roztrášená skleněná láhev. Nejspíš v ní byla trocha vody a Irene neodolala.

Musela jsem jednat. Nechtěla jsem přijít ani o jediného psa mé smečky. Dala jsem čivavu Casiu do batohu. V náruči jsem teď k tomu ještě nesla Irene, šeltii.

4. ČÁST

Dorazila jsem ke psům. Zdáli se být v pořádku. Jen jsem tajně doufala, že labradorka Samanta neztratila stopu. Pobídla jsem ji, ať nás po ní znovu vede. Klaplo to. Samanta se jí držela. Šli jsme docela daleko, asi pět kilometrů, ale stálo to za to.

Samanta nás dovedla k prameni, průzračnému a čistému. Neřešila jsem, která španělská řeka má svůj pramen právě tady. Bylo mi to upřímně úplně jedno. Pili jsme, až jsme se vodou zalykali, psi ve vodě šťastně poskakovali a váleli se v její chladivé nádhře. Také já brala vodu do dlaní a polévala se jí. Najednou byli plni sil.

Některé flašky jsem musela před tím, vyhodit, když jsem si dávala čivavu Casiu do batohu

potřebovala jsem místo, ale ty zbylé jsem naplnila až po okraje vodu.

Vyhráno ale ještě nebylo. Dva dny jsme se u vody zdrželi. Pak jsme šli dál. To bylo 12. srpna 2014. Volno jsem měla na týden, tak jsem jen doufala, že když pozítří nepřijdu do práce, začnou mě hledat.

Sbalila jsem stan, psy a šli jsme. Čivava Casia už po svých stejně jako ostatní tři psi. Šeltie Irene musela být stále nesená. Zranění jí nedovolovalo jít. Nepřeřízla si žádnou tepnu, což bylo dobré a v tomto případě se to dalo považovat za štěstí, ale stejně byla v kritickém stavu. Dost krvácela a hrozilo, že se udusí vlastní krví, tekoucí z jazyka.

Náhle Ximena, vlkošedá samička německého ovčáka dvakrát štěkla, dlouze zavyla a rozeběhla se na vysoký kopec. Rex, jediný samec naší smečky, Ximenin druh, německý ovčák typu rex štěkal také a rychle ji následoval. My ostatní též. Čím blíže jsme se přibližovali k vrcholku vysokého kopce, tím hlasitější byl zvuk motoru.

5. ČÁST

Když jsme vystoupali nahoru, spatřila jsem záchranu... pod námi jsem uviděla dálnici. Seběhli jsme dolů a chvíli jsme všichni jen tak zírali na cíl naší cesty. Stopovali jsme hodinu, dvě, tři, čtyři, osm... Nikdo nám nezastavil.

Netrpělivý a odvážný Rex to už nevydržel a skočil pod auto. Nejprve jsem se strašně lekla, ale on to měl dobře vypočítané. Nejspíš o tomto hrdinském tahu přemýšlel celou dobu, kdy jsme my, ostatní jen doufali.

Auto před nádherným německým ovčákem Rexem prudce zastavilo, a z něj vylezl Alejandro. Ano, ten Alejandro, před kterým jsem původně utíkala. Jaký paradox.

S klidem se přede mnou uklonil a zeptal se: „Kam to bude, krásná paní?“

Chtěla jsem ho sice odbít, ale v tuhle chvíli jsem neměla jinou možnost a... nejen to. Vlastně já s ním chtěla jet. Pořád jsem ho milovala a miluji.

Proto jsem mu též s naprostým klidem odpovídala: „Přece domů, můj řidiči.“ Usmál se. Pak jsme se políbili.

„Lásko, všechno ti vysvětlím. S ní už dávno nejsem, přísahám.“ Usmál se na mě.

Jako policistka nemám ve zvyku někomu věřit, nemá-li důkazy, ale pro jednu jsem udělala výjimku...